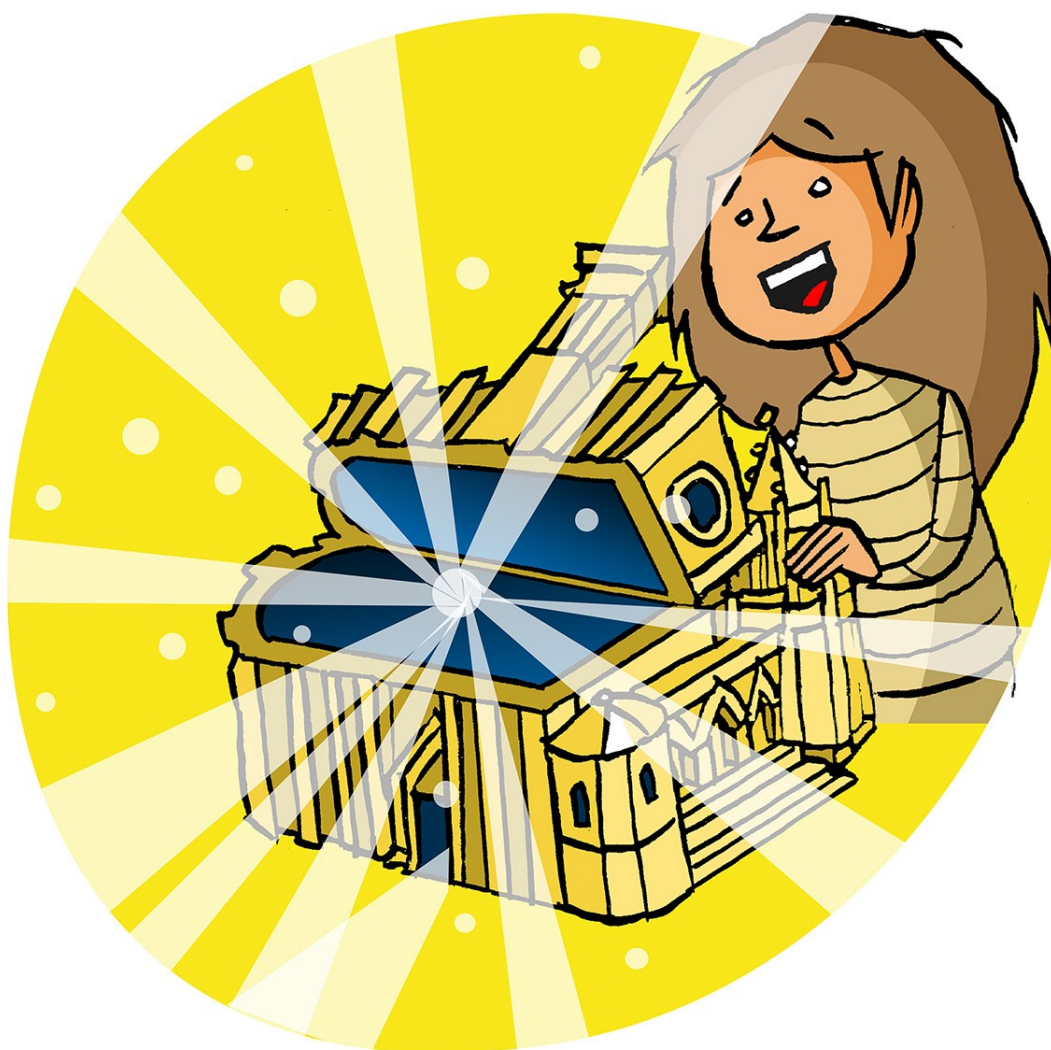

?Un gran monument de Manresa

Cada cop més, els funerals i, especialment, les cerimònies de comiat de caràcter més laic se celebren a les sales ubicades en els mateixos tanatoris. Les empreses ofereixen serveis integrats que permeten no haver-se de desplaçar o fer les misses en esglésies urbanes o de l'antiga perifèria com la Sagrada Família, la carretera de Santpedor o el Poble Nou. Espais generalment envellits, freds i amb ornamentació ben espartana.

CLARET & GUBIANAS 2022

Il·lustració: Jaume Gubianas i Carles Claret

Si el funeral requereix del servei d'un capellà, en funció de la parròquia, la voluntat familiar o bé la del difunt, es desplaça a les instal·lacions del tanatori on hi ha bona acústica, llum i més espai d'aparcament per a aquells que venen de lluny. Les esglésies obreres dels seixanta i els setanta són austeres, però, en canvi, la Seu de Manresa és una joia sovint no gaire valorada. Com diria

aquell, i amb raó, un marc incomparable per a tot tipus de cerimònies: tant les religioses com d'altres actes de tipus artístic i musical. Si el catecisme convida a obrir les portes dels temples al poble sense demanar quotes de fe, credos ni carnets, una bona manera d'*amortitzar* equipaments com la Seu de Manresa és convidar la ciutadania a gaudir-ne des d'un punt de vista més lúdic, cultural i de reconeixement de l'edifici i la història i art que atresora com un patrimoni únic i, de retruc, un conjunt monumental de primer ordre.

El rector des de fa cinc anys, Jean Hakolimana, conegut com mossèn Joan, està ben decidit a presentar la Seu com la casa de tothom, amb una hospitalitat ben necessària tant per als fidels com per als turistes, els estudiants d'art i història, els investigadors i tècnics o, simplement, els que vagaregen i topen amb una basílica de dimensions considerables al capdamunt del Puigcardener. Un indret que, per força, ha de deixar de ser lúgubre, fosc i de redempció del pecat per convertir-se en un espai on llueixin segles d'història, art i arquitectura que cal conservar, amb el convenciment que és un atractiu indiscutible de la ciutat. I és que, com la majoria d'edificis que atresoren vestigis de diverses centúries, les curiositats, les històries, les anècdotes i els secrets de les dependències i racons de l'interior poden arribar a ser magnètiques com una sèrie de Netflix. Això sí, presentant-les als manresans i visitants embolicades per a regal i amb l'objectiu d'obrir les portes gairebé de bat a bat per eliminar la ferum de resclosit, girar full d'altres temps i costums, i, al marge del culte, poder-ne gaudir i observar-la bé. Com quan visitem altres grans edificacions a l'estranger o a Catalunya mateix, amb l'interès i la predisposició d'aprendre coses i conèixer a fons llegendes, mites i tradicions. Al capdavant, començar a veure la Seu com el que és: un gran monument de Manresa.

[despiece]Aquest és l'Editorial de la revista El Pou de la gallina del mes d'abril de 2022. En la mateixa revista, ja disponible als quioscos i llibreries de Manresa, s'hi pot llegir el reportatge *La Seu s'obre a la ciutat*, de Jaume Puig i Ibáñez.

[/despiece]